

— Добрѣ, синко. добрѣ!... Я вижѣ въ какви хубави одаи стоите, какво е украсено и пометено! Блазѣ ви! Зимѣ трѣбва да е много топло — Дѣдо Генко пакѣ набързо изгледа цѣлата стая. — Само, казахме го я? — слушайте и чалацисвайте! Охѣ, колко се уморихѣ!... Я чакай да си сложа малко кокалитѣ...

И той приклепна и потѣна въ единѣ фотйойлѣ облѣченѣ съ оветхѣло вишняво кадифе и съ изтѣргани прѣчки.

Изведнажѣ дѣдо Генко уплашенѣ извика:

— Ге, ге!... ами че каква е тая?! Уфѣ да се не види макарѣ! Той билѣ продѣненѣ, пакѣ азѣ не го сапикасахѣ! Уплашихѣ се!...

Той се помѣчи да дигне старчешкитѣ си кости, но синѣ му го увѣри да седи: столѣтѣ е здравѣ, но нарочно е направенѣ да се вгѣва тѣй.

— Че кой е знаелѣ? Ама игра хж! Бая може човѣкѣ да се уплаши. Азѣ пѣкѣ мислѣхѣ, че...

Тукѣ двамата малко се бавиха. Подѣ влиянието на одеѣшната срѣща и, понеже се свѣнѣше отѣ сина, дѣдо Генко малко приказва. На излизане той полегичка си зе сбогомѣ отѣ чиновницитѣ, край които мина.

Долѣ при вратата на министерството, баща и синѣ се раздѣлиха: прѣвиятѣ се упжти кѣмѣ дома, а вториятѣ — кѣмѣ Панаховото кафене, дѣто ужѣ имаше да се срѣщне съ единѣ приятелѣ по много важна работа, а въ сжщностѣ: да си пие обикновената бира и да доѣрши вчерашната си ^вка на карти.

Когато се ѡрна вжжши, дѣдо Генко завари седнали на столове въ градината снахата и още една нейна приятелка, млада и хубавичка жена. Прѣдѣ тѣхѣ на столѣ бѣ сложенѣ дискосѣ: бѣха земали сладко и сега дошиваха кафето си. Щомѣ влѣзе въ двора старецѣтѣ, веселиятѣ и високѣ разговорѣ прѣстана. Снахата се изведнажѣ начумери. Дѣдо Генко ги охиленѣ поздрави и се спрѣ нѣкакѣ смжтенѣ на изѣѣстно разстояние отѣ тѣхѣ, пакѣ се повѣзѣи натуѣкѣ-натамѣ и безцѣлно поразгледа дѣрветата въ градината, съсѣдскитѣ кжщи и небето. Никой не го удостои ни съ дума, ни съ погледѣ.